Ζ΄ Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. η΄ 41-56)
(28η Ὀκτωβρίου 2012)

«Τὸ ἄγγιγμα τοῦ Χριστοῦ»

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἴδαμε νὰ περιγράφεται ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μὲ μία γυναῖκα, ποὺ χάρη σ' Ἐκεῖνον βρῆκε τὴ σωτηρία. Ὁ Χριστὸς πορευόταν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἰάειρου, ἑνὸς διακεκριμένου Ἰουδαίου, μὲ σκοπὸ νὰ θεραπεύσει τὴ βαριὰ ἄρρωστη κόρη του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μετάβασής Του περιστοιχιζόταν ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλῆθος. Οἱ ὄχλοι, γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, 'συνέπνιγον αὐτόν'. Τὸ ἴδιο ρῆμα, 'συνέπνιγον', ἔπνιγαν, χρησιμοποιεῖται στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ μία ἀκόμη φορά. Στὴν παραβολὴ τοῦ σπορέως, ποὺ βρίσκεται λίγο πρωτύτερα στὸ ἴδιο κεφάλαιο μὲ τὴ σημερινὴ ἀφήγηση, τὰ ζιζάνια παρουσιάζονται νὰ πνίγουν τὸ σπόρο, δηλαδὴ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τοὺς ὄχλους ποὺ βρίσκονται μὲν κοντὰ στὸ Χριστό, ἀλλὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἐγγύτητα αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν ἀποκομίζουν οἱ ἴδιοι καμμιὰ ἰδιαίτερη ὠφέλεια, ἀλλὰ καὶ ἐνδεχομένως παρεμποδίζουν τὸ ἔργο Του.
Ἀνάμεσα στοὺς ὄχλους βρίσκεται καὶ μία γυναῖκα ποὺ αἱμορραγεῖ γιὰ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ αἱμορραγία αὐτὴ δὲν ἔχει μόνο βιολογικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἀσθενῆ, ἀλλὰ ἐπίσης κοινωνικές, θρησκευτικές, καὶ οἰκονομικές. Σύμφωνα μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμο, κάθε γυναῖκα ποὺ αἱμορραγεῖ θεωρεῖται τελετουργικὰ ἀκάθαρτη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν μπορεῖ νὰ συμμετάσχει ἐπαρκῶς στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης, κάθε τέτοια γυναῖκα καθιστὰ ἀκάθαρτο ὅποιον ἢ ὅποια ἀγγίξει, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο τὴν ὁδηγεῖ σὲ κοινωνικὸ ἀποκλεισμό. Τέλος, ἡ γυναίκα τῆς σημερινῆς περικοπῆς εἶχε πέσει θύμα ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀφαίμαξαν οἰκονομικά, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουν νὰ τῆς προσφέρουν καμμία βοήθεια. Ἡ αἱμορροοῦσα, λοιπόν, τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, βρίσκεται στὸ κοινωνικό, θρησκευτικό, καὶ οἰκονομικὸ περιθώριο. Ἀνήκει στοὺς 'πτωχούς', στοὺς ὁποίους, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, ἀπευθύνεται τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ.
Ὡστόσο, ἡ αἱμορροοῦσα διακρίνεται ἀπὸ μεγάλη πίστη. Πιστεύει ὅτι θὰ σωθεῖ, ἐὰν καταφέρει νὰ ἀγγίξει ἔστω καὶ τὴν ἄκρη τοῦ ρούχου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ πράγματι, ὅταν ἀγγίζει 'τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ' θεραπεύεται ἀπὸ τὴν αἱμορραγία. Ὁ Χριστὸς ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ ποὺ ἔγινε καὶ ρωτάει 'ποιὸς μὲ ἄγγιξε'. Ἐνῶ ὅλοι τὸ ἀρνοῦνται, ὁ Χριστὸς ἐπιμένει. Ὁ Πέτρος τοῦ ἀπαντᾶ ἐπισημαίνοντας ὅτι οἱ ὄχλοι τὸν 'συνθλίβουν', ὁ Χριστὸς ὅμως μιλᾶ γιὰ κάποιο ἄλλο ἄγγιγμα. ' Ἐγώ κατάλαβα',

λέει, ‘ὅτι βγῆκε ἀπὸ ἐμένα κάποια δύναμη’. Ἀκούγοντας τὰ λόγια του Χριστοῦ, ἡ γυναίκα μὲ πολὺ φόβο παρουσιάστηκε καὶ ὁμολόγησε τί συνέβη. Ὁ Χριστός, ἀποκαλῶντας την παιδί Του, τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται, διότι ἡ πίστη της τὴν ἔσωσε. Πράγματι χάρη στὴν πίστη της ἡ αἱμορροοῦσα εἶχε ἀγγίξει τὸν Χριστὸ καὶ εἶχε θεραπευτεῖ ἀπὸ τὴ σωματική της ἀσθένεια. Τώρα, χάρη στὴ θεραπεία καὶ τὴν ὁμολογία της, ἔχει καὶ πάλι τὴ δυνατότητα νὰ ἐνταχθεῖ πλήρως στὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν καινούργια κοινότητα τῆς βασιλείας ποὺ συγκροτεῖται γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὴ θαυματουργικὴ δύναμη τοῦ ὁποίου βίωσε καὶ ὁμολόγησε. Ὅπως καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως, ἔτσι καὶ ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τονίζει τὴ σημασία τῶν προϋποθέσεων, μὲ τὶς ὁποῖες προσεγγίζει κανεὶς τὸ Χριστό, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸ Χριστό, καὶ ὡστόσο στὴν πραγματικότητα οὔτε κἂν νὰ Τὸν ἀγγίζει. Μπορεῖ νὰ ἀκούει τὸν λόγο Του, ὁ ὁποῖος ὅμως νὰ μένει στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ μὴ ριζώνει στὴν καρδιά του. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταλαμβάνει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, κυριολεκτικὰ δηλαδὴ νὰ τὸν ‘συνθλίβει’, καὶ ὅμως νὰ μὴν ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς χάριτος τίποτα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραμένει ἀθεράπευτα τραυματισμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα μὲ τὴν τυπική, θορυβώδη, καὶ ἀνούσια παρουσία του δίπλα στὸ Χριστὸ νὰ παρεμποδίζει καὶ ὅσους θέλουν πραγματικὰ νὰ Τὸν προσεγγίσουν. Γιὰ νὰ ἀγγίξει κανεὶς πραγματικά, καὶ ὄχι τυπικά, τὸν Χριστό, θὰ πρέπει νὰ πιστεύει. Θὰ πρέπει νὰ πιστεύει καὶ νὰ ἐλπίζει ὅτι ἡ θεραπεία του ἀπὸ τὴν ἀσθένεια καὶ τὸ θάνατο τῆς ἁμαρτίας μπορεῖ νὰ προέλθει ὄχι ἀπὸ τοὺς διάφορους ‘θεραπευτὲς’ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ἡ πίστη αὐτὴ ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιὰ μία οὐσιαστικὴ συνάντηση μὲ τὸν Χριστό, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ πληγωμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπος βρίσκει τὴ θεραπεία καὶ τὴ σωτηρία. Ἡ πραγματικὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ προϋποθέτει τὴν πίστη, ὁδηγεῖ στὴ θεραπεία καὶ τὸν ἐξαγιασμό, καὶ ὁλοκληρώνεται μὲ τὴν ὁμολογία τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ συναντᾶ πραγματικὰ τὸν Χριστὸ βιώνει καὶ ὁμολογεῖ ὅτι Ἐκεῖνος τὸν ἔσωσε ἀπὸ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τραύματα καὶ ἀπὸ κάθε εἴδους ἀγκυλώσεις καὶ ἀδιέξοδα. Μὲ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ ἐντάσσεται πλήρως στὴν ἀποστολικὴ κοινότητα τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ μὲ τὴ μαρτυρία της προσφέρει διαρκῶς στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀγαθὴ καὶ καλοπροαίρετη καρδιὰ τὴ δυνατότητα νὰ ἀκούσουν, νὰ πιστέψουν, καὶ νὰ καρποφορήσουν καρπὸ ἑκατονταπλασίονα.

π.Δ.Μ.